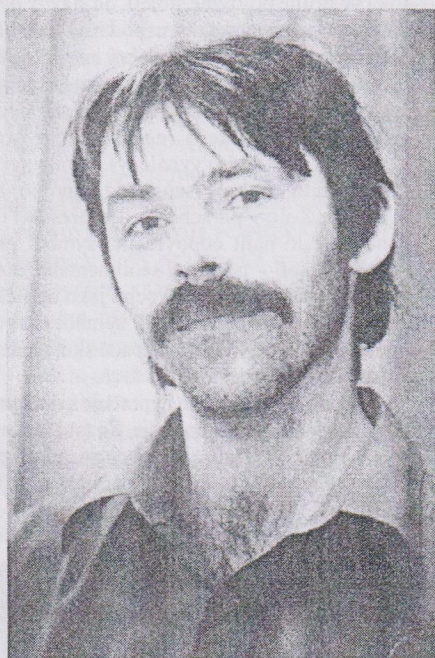

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 5

ZPRAVODAJ X. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO
A HUDEBNÍHO DIVADLA

KVĚTEN 2001

**Věci krásné a milé pomíjejí
vždycky nějak rychle....**

I ta desátá Divadelní Třebíč se už propřesla do finále a je na čase myslet na tu jedináctou. Sluší se však nejprve poděkovat všem těm, kteří desátý jubilejní ročník přehlídky stvořili. Na prvním místě Jaroš Dejloví, jemuž k Třebíči letos přibýly ještě Poděbrady a zvládl to na jedničku. A také jeho skvělým žákům ze ZŠ Benešova, kteří nás ve středu provedli dějinami, všem souborům, které na přehlídce vystoupily, obzvláště našemu milému hostu - souboru Pôtoň Slovenské pohronske javisko Levice.

Za celé Městské kulturní středisko děkuji panu profesoru Císařovi a všem porotcům a také paní Císařové, která opět doprovází pana profesora a k Divadelní Třebíči neodmyslitelně patří. Děkuji Milanu Strotzerovi a Lence Lázňovské z ARTAMY, jakož i Dušanovi Zakopalovi z SČDO. Všem lidičkám z kulturního střediska děkuji, že to všechno zvládli. Zvláštní poděkování patří tvůrcům zpravodaje, neměli to letos vůbec lehké. Děkuji múze za obrovskou statečnost při tom

všem, co jsme si na ni vymysleli. Ivo Mičkalovi za skvělé fotky. Standovi Šmídovi, že to všechno ustál a natočil. Elišce Drábkové za ochotu, se kterou rozvázela v nočních a ranních hodinách koho bylo třeba. Frantovi "Šnekovi" Musilovi, jeho ženě Naděnce a celé jejich rodině za provoz obou bufetů. Pracovníkům restaurace "U Mottlů" za to, že se opět postarali o žaludky divadelníků. Děk patří také všem, kdo poskytli ubytování. Jsou to Střední zemědělská a ekonomická škola, penzion Eliška, penzion Fondu Třebíč, Střední průmyslová škola stavební a ubytovna TJ Třebíč. Děkuji panu Havlíčkovi, že sponzoroval páteční "Prase". Redaktorům Pulsu Třebíčka děkuji za všechno, co o Divadelní Třebíči napsali a ještě jistě napíší. Děkuji i všem, na které jsem snad zapomněl; upřímně se jim omlouvám.

A nakonec ještě jeden velký dík. Ten patří kastelánovi náměšťského zámku a emeritnímu řediteli Městského kulturního střediska Marku Bušovi, protože mi moc pomohl.

Věci krásné a milé pomíjejí vždycky nějak rychle. Nezbyvá než se těšit na věci příští. Tak ať žije jedenáctá Divadelní Třebíč.

Jaromír (Piskoř) Janata, ředitel MKS Třebíč

X. ročník Divadelní Třebíče je pomalu historií. Letos poprvé byl součástí nové koncepce Národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla, která tuto akci rozdělila do dvou míst - do Poděbrad a do Třebíče. Byl jsem coby ředitel celé přehlídky na obou místech - v Poděbradech více méně jako pozorovatel, protože vše řídil Jirka Hlávka, ředitel poděbradské části, a já si mohl užívat divadla, kolonády, oplatků a sluníčka. Jaké to tedy letos bylo?

Pro ty, kteří absolvovali obě dvě části více než náročně. Pro soubory změna přinesla více šancí účasti na vrcholné přehlídce.

A co se týče divadla? Asi žádný třeskutý výboj či průšvih. Spíše takový dobrý průměr, i když se objevilo několik docela zajímavých inscenací.

Pro mě osobně zamyšlení nad tím, jak zlepšit propagaci, aby bylo na první pohled zřetelné, že ve městě probíhá akce celostátního významu (byť divadelní). Myslím, že obě dvě místa dobře

zvládla nedivadelní části přehlídky - vítání (tam více bodovaly Poděbrady), zahájení (tam si myslím, že byla lepší Třebíč) a péče o soubory ze strany techniků (tam se obě dvě zařízení sobě vyrovnala).

Je jasné, že se objevila i řada otázek a nedotažeností, ale máme rok na to, aby v roce 2002 bylo vše ještě dokonalejší. A k tomu nám dopomáhej MÚZA THÁLIA!

Jaroslav Dejls, ředitel národní přehlídky

NEPŘEHLÉDNĚTE !

Národní přehlídka
amatérského a hudebního divadla 2002

FEMAD Poděbrady / Divadelní Třebíč
9. - 12.5. 2002 / 15. - 19.5. 2002

DIVADELNÍ TŘEBÍČ OČIMA -

- novináře Martina Rumlera z MF Dnes

Přežil jsem další ročník přehlídky! To je věc, která mi vždy učaruje. Nasbíráám materiál, ochutnám atmosféru a napíšu článek. Téměř bez následků! Mezi tím se mi pod kůži vryje Jaroslav Dejls a jeho tým, porota, která ví, i když někdy neví, spousta divadelních zážitků a hlavně lidí, kterým učarovala Thálie.

Jak říkám, Divadelní Třebíč pro mne znamená pár dní „téměř bez následků“.

- trebičské divačky Zdenky Marečkové

Jako divák jsem velmi spokojena s úrovní letošní přehlídky. Výkony herců jsou pozoruhodné, některé se dají srovnat i s výkony profesionálních herců. Je dobré, že hry oplývají humorem, pozvednou člověka na duši a odvedou ho tak od všedních starostí. Mnohé naopak provokují k zamyšlení.

Všem zúčastněným a nejenom těm, které můžeme vidět na jevišti, bych chtěla vyjádřit dík za jejich bohuľibou činnost a popřát jim dobrého zdraví, a aby jim chuť a síla dělat divadlo ještě dlouho vydržela.

- divadelní múzy

Obtěžkána několika vlastními dětmi a slábnoucím zrakem jsem navštívila znovu Divadelní Třebíč. V průběhu těch deseti let jsem byla vždy přítomna duší, někdy i tělem. Věřím, že nejdůležitější je hlavně neztrácet humor a čas od času se podívat na život z ptáčích perspektiv. (Doporučená výška asi 17 m).

Divadlo bez zákulisí při Městském domě kultury Sokolov

Jasmina Reza

OBRAZ

Divadlo bez zákulisí při Městském domě kultury Sokolov nastudovalo pod režijním vedením Bohumila Gondíka hru francouzské autorky Jasminy Rezy *Obraz*. Hra o třech přátelích, jejich vzájemném vztahu a vztahu k životu je napsaná pro herce jedné (střední) generace. V takovém případě si nepotřebujeme klást otázku, proč se přáteli a co je spojuje. Žijí v podstatě podobný život, v podobně zařízených bytech a do tohoto života najednou vpadá obraz, aby se stal jakýmsi spouštěčem pro odkrývání hlubších nuancí vzájemných vztahů i životních postojů.

V sokolovské inscenaci jsou představitelé Borise, Marka a Ivana věkově nesourodí, nepatří ke stejné generaci. S touto výchozí situací, s tímto posunem, se však dále nepracuje. Nutně si pak klademe otázku, co vlastně ty tři muže

spojuje, proč se vůbec přáteli, a proč se tak snaží toto přátelství zachovat. Tím pádem se nám jeví problematické i řešení scénického prostoru, kdy zařízení bytu zůstává stejné a mění se jen obraz visící na stěně.

Předloha nesporně nabízí zajímavé herecké úkoly všem třem pánům. Je v ní natuknuta řada motivů (vztah k penězům, k ženám, k umění...), které je třeba dále rozvinout, budovat situace. Nejde tolik o to, co se říká v textu: jádro hry, její smysl je hluboko pod ním. Vezměme si například postavu Marka. O Borisově obraze říká, že je sračka. Ale v podstatě se dvakrát snaží vzhledem k hlubokému přátelství porozumět tomu obraze. Jenže mu to prostě nejde.

V sokolovské inscenaci se vše odehraje v lineární rovině. Petr Burian (Boris), Karel Jirka (Marek) a Michal Černý (Ivan) kultivovaně odehrají text, ale nejdou pod něj, do hloubky, nebudují situace, nerozvíjejí žádný z nabízejících se motivů. Není tak připraven ani klíčový moment, kdy se v zájmu zachování přátelství rozhodne Boris obraz přemalovat.

ex

Divadlo DOSTAVNÍK Přerov

Miloslav Švandrlík

Ivan Němeček

CASANOVA aneb LÁSKA BEZ REKLAMY

DOSTAVNÍK z Přerova je znám svým pěstováním hudebního divadla. Ani tentokrát tomu není jinak - inscenoval hudební komedii nazvanou *Casanova aneb Láska bez reklamy* na motivy Miloslava Švandrlíka v úpravě režisérky Vlasty Hartlové a s hudbou Ivana Němečka.

Je třeba přiznat, že Švandrlíkova hra není příliš kvalitní a že úprava si s tímto problémem neporadila. Připsání rámce - natáčení filmu - mohlo sice nabídnout cestu určitým úhlem pohledu na hru (parodie natáčení pokleslého žánru či hry), ale v realizaci se tak nestalo a navíc se s ním kromě vstupů režiséra v průběhu vlastní hry téměř nepracuje (s výjimkou náznaku, kdy se Carmela podívá, zda je režisér spokojen se záměnou „žebříku“ za „náruč“ a s výjimkou „odbourání se“ obou Casanovů). Sledujeme tak pouze řadu nelogičnosti, náhod, jen nakousnutých a vzápětí opuštěných motivů, (například ženu převlečenou posléze za muže - proč?). Někdy se vše odvíjí i proti smyslu těchto motivů (například vesnice je zbucována, aby zabránila svatbě vinaře s Carmelou a vzápětí bez jakéhokoliv vysvětlení slaví jejich svatbu). Se stejnou neujasněností se setkáváme v používání výrazových prostředků. Nápadů často nesouvisí s reálnou situací. Za všechny jmenujme příklad, kdy se hovoří o únosu, a kdy Passareli, chlap jako hora, drží Carmelu, utlou dívku v náručí, a tváří se, že ji nemůže (kvůli její váze) unést.

Možná se přerovští domnívají, že zapamatovatelné písničky, barevné kostýmy a chuť do hry stačí k dosažení zábavnosti a úspěchu jejich inscenace. Bohužel je to málo. Pokud chybí koncepce, jasně sdělení smyslu, proč se to hraje, pokud herci nemají oporu ani v textu, ani v řešení situací, nemají ani ti nejšikovnější co hrát.

ex

Ořechovské divadlo Ořechov u Brna

Vlastimil Peška, Jaroslav Wykrent

CVOKSTORY

Ořechovské divadlo se - podobně jako divadelní soubor z České Lípy - pokouší vyrovnat s dějinami. Vlastimil Peška spolu s Jaroslavem Wykrentem napsali před několika lety pro brněnské divadlo *Radost Cvkostory*. Ořechovští ji nastudovali v Peškově režii, výpravě a hudbě. Je to v podstatě prolistování slovníku historie dvacátého století - divadelní ilustrace, vesměs nádherná. Především v první polovině dvacátého století. Tady se daří nacházet adekvátní znaky oněch slovníkových hesel a naplnit je vnitřním tématem. Za všechny jmenujme například zabiti Ferdinanda (Tetička Válková: Tak mi zabili Ferdinanda.) a 15.březen 1939 (Dolfi vzkazuje, že se staví na oběd. Maminka: Konečně zase budeme všichni pohromadě.) Krásně se daří v hudebních číslech charakterizujících dobu, především v jazzu a swingu.

V druhé polovině století, od stavby berlínské zdi, se nalezené znaky nepodařilo vnitřně tematizovat (viz v základu dobrý nápad s rozdělením bytem). Snad je to tím, že se Peška soustřeďuje pouze na rozdělení světa, zatímco první polovina je pestřejší (nejen válečné konflikty a lidská práva, ale i vynálezy). Vynikající výjimkou v této části je píseň, v níž se propojují Beatles a „Žoltyj parachod“ - je přesná. Také se nepodařilo najít odpovídající symbol pro uzavření století - poněkud sentimentální zastřelení století a rakev působí trochu jako berlička. Ale je pravdou, že najít takový symbol (a zaujmout stanovisko) je v tomto případě skutečně složité. Jsou to dějiny ještě příliš živé.

Je také škoda, že se nepracuje s dítětem, že se v běhu století neproměňuje. Že tato šance zůstala nevyužitá. Naopak, nelze nezminět parádní číslo s recitací básní v podání Otce (Miroslav Urban) - je to vlastně slovníkové heslo „česká literatura dvacátého století“ a navíc o nás ještě

leccos vypovídá. Rovněž parádní je hudebně taneční číslo se stepem. Vůbec - jak jsme tomu u tohoto souboru zvyklí - hudební čísla patřila i tentokrát k silným stránkám této inscenace.

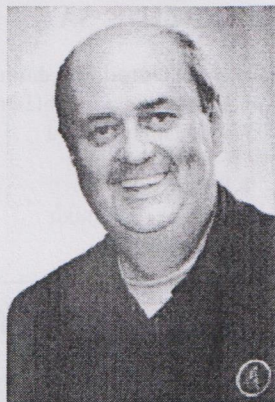
Můžeme tedy konstatovat, že i přes některé výše uvedené problémy nás Ořechovské divadlo i tentokrát potěšilo, pobavilo a přineslo zajímavý příspěvek k divadelnímu vyrovnání se s dějinami.

ex

NÁŠ ROZHOVOR

Obnovená tradice v Sokolově

Bohumila Gondika jsem zastihl těsně po jejich soutěžním představení. Novinářský přepad zvládl s úsměvem a ochotně odpovídal na mé otázky. Začali jsme od historie.

Soubor v Sokolově má tradici těsně poválečnou, ale soubor, který fungoval v předrevolučním období a skončil v roce 91, měl asi dvacetiletou historii. V Sokolově se totiž zavřelo divadlo, přišla jiná doba, trochu peníze, a

než se všechno urovnalo, tak soubor neměl kde fungovat a rozpadl se. Každý se rozprskl jinam. Mezitím se začalo rekonstruovat místní kino na divadlo. Město Sokolov jako okresní město totiž nemělo divadelní sál, respektive mělo, ale nefunkční. Zrekonstruováním kina se tedy nabídla možnost vytvořit tam i divadlo, původní sál se neobnovil a naskytla se otázka zda by neměl vzniknout nový ochotnický soubor. Já v Sokolově bydlím, znám to tam. Přišel starosta a požádal mě, zda bych nějak nevyhecoval lidi. Takže první premiéra byla v roce 1999.

Ale to je pěkné, že iniciativa vzešla vlastně od starosty města.

My si přístupu radnice neobyčejně vážíme. I nový starosta navazuje na svého předchůdce a dává zelenou souboru i místní kultuře.

Jak se přízeň radnice projevuje konkrétně?

Dovolili nám divadlo, které je v podstatě úplně nové a které stálo řadu peněz, zdarma používat i s vybavením, věří nám a finančně nás podporuje. Máme zřizovatelskou smlouvu s naším zřizovatelem, to je kulturní dům.

A jak si financujete například náklady na výpravu?

Ty platí kulturní dům. My dáme rozpočet na celý rok a nějaké požadavky. Oni nám to samozřejmě seškrtají podle svých možností, ale vždy řeknou, že na kalendářní rok máme tolik a tolik. My pak podle toho postavíme co uděláme.

Kolik premiér do roka uděláte?

Tři celovečerní premiéry. Navíc jsme ještě začali koketovat s loutkami, neboť kdysi byl v Sokolově i loutkový soubor, ale stará parta už neexistuje. V Sokolově je hodně dětí a chceme pro ně loutkovou scénu obnovit. Tak jsme si vyrobili takovou mobilní loutkovou scénu a loutky, jsou to marionety a učíme se loutky. Připadá nám, že marioneta je nejbližší k člověku a dítě ji nejvíce bere. Už jsme jednu pohádku nastudovali.

To všechno stihnete ve čtyřech lidech? A jak dlouho zkoušíte jednu inscenaci?

Nás je pochopitelně víc. Z původní party je nás asi šest a dalších asi patnáct lidí je nových. Mladých, tak asi do třiceti let. Obraz jsme trénovali asi tři až čtyři měsíce.

Říkal jste tři premiéry do roka, loutkové divadlo, jak to všechno reálně stihnete? Nebo je vás víc?

Zatím jsem sám. Zkoušíme o víkendech, neboť já jsem přes týden v Praze. Tam pracuji v divadle ABC, a do Sokolova dojíždím za manželkou. Bydlíme tam. A o víkendech zkoušíme. Každý víkend.

A nezajídá se vám tolik divadla najednou?

Já jsem asi strašně blázen, ale divadlo se mi nezají nikdy. U divadla se prostě musí zůstat a s divadlem se musí umít. Kdo má divadlo rád, tak to nedokáže jinak.

Děkuji za rozhovor.

Kš

ODDYCHOVKA

Hovořili jsme s Vlastou Hartlovou, režisérkou představení Casanova aneb Láska bez reklam. Mohla byste nám něco povědět, o zázemí souboru Dostavník?

Soubor prakticky nemá žádné zázemí. My si tam, kde zkoušíme, musíme místnosti tvrdě zaplatit. Máme takovou jednu mírně stabilní místnost, kde pokud nejsou žádné jiné akce, tak nás tam pouští. Jinak zkoušíme

třeba v lidové škole umění, v takové minimální místnosti, kde vlastně ani jeviště nemá svoje parametry. Korepetuje se třeba doma v soukromí. Když se dělají některé úpravy, třeba textové, tak za mnou jezdí do Olomouce, nebo já zase do Přerova.

Vy žijete v Olomouci?

Já do Přerova dojíždím, zkoušky jsme si dávali dvakrát týdně. V souboru je dvadacet lidí, to znamená že jsme zkoušeli po dialogích, potom ansámblůvky. Takže dvakrát týdně jsem se vždycky snažila tvrdě pracovat se souborem.

Ale to zázemí, myslím si, že by si Dostavníci zasloužili lepší.

A vy sama hrajete v Moravském divadle?

Přesně tak, já hraju v Moravském divadle. Nejsem vystudovaná režisérka. Tudíž se pokládám, jako režisér, za amatéra. Zrovna tak jako ti, kteří hrají v Dostavníku. Takže jsme vlastně všichni amatéři.

Mám pocit, že v souboru je taková docela dobrá soudržnost, protože pracujeme kolektivně. Já nejsem žádné ras ani pes, abych jim nakázala, jak se to přesně dělá. Je to kolektivní soubor, kolektivní práce.

Kdo přináší náměty a nápady na nová představení?

Děláme na tom taky společně. Pan Ivoš Kolařík tam dělá takovou uměleckou radu, kde se scházíváme před prázdninami, nebo vlastně po premiéře. Tam hledáme co hrát, pro dvadacet lidí, aby si aspoň skoro všichni něco málo zahráli. Je to strašně těžká práce něco najít. Dostavník má pod hlavičkou hudební divadlo, to znamená, že by chtěl tancovat, zpívat a dělat nějaký potěšující hry. Protože oni nejen že hrají na přehlídkách, ale oni hrají i po různých vesnicích a sokolovnách a vlastně si takhle na sebe vydělávají. Takže tam nemohu přijít s nějakou těžkou

hrou, ty lidi by je ani tak nepřijali.

Máte už se souborem nějaké další plány do budoucna?

Jistěže máme plány, ale tu pecku vám nemůžeme říct, protože zatím je to v plenkách. Zatím se to všechno doupravuje. My ještě prakticky nemáme ani text, ale už na tom pracujeme.

Myslím si, že po loňském Kainarově Nasredinovi, byla letošní hra taková oddychovka. O lásce, vlastně o pověsti. A já jsem hrozně moc chtěla udělat toto představení o pověsti, protože divadlo je pověst. A chtěla jsem proto, aby to trošičku z toho bylo znát. Proto byla ta finállovka tak strašně dlouhá. Ale i tak jsme si říkali a věděli jsme, že po Kainarově bude ten schůdek nižší. Že nemůžeme jít veš. Protože nám nic nepřišlo do rukou, aby to bylo snad ještě výš než ten Kainar. A proto jsme si říkali: uděláme si oddychovku.

-rs-

DNES UVIDÍTE

DS Pôtoň - Slovenské pohronské javisko Levice

Karol Horváth

OCHLADZUJE SA

Po dvou letech uvítáme na Divadelní Třebíči opět milé hosty ze Slovenska - Divadelní soubor Pôtoň - Slovenské pohronské javisko Levice.

Inscenace hry Karola Horvátha Ochladzuje sa měla premiéru v dubnu loňského roku a soubor s ní prošel vítězně krajskou přehlídkou na celoslovenský festival alternativního divadla FEDIM do Senice a odtud byl nominován na Scénickou Žatvu do Martina.

Karol Horváth je dramaturgem Divadla SNP v Martině, Městského divadla ve Zlíně a divadla v Trnavě. Jako dramaturg spolupracuje s dramatikem Silvestrem Lavríkem a sám je autorem divadelních her - např. Štyri dni, ktoré otriasli deťstvom Bangsom, O päť hodín dvanásť, Hra o Prokrustovi, Kalypsó a Odysseus...

Karol Horváth bude lektorem Problémového klubu na letošním Jiráskově Hronově.

Hra Ochladzuje sa je věnována druhé větě termodynamické, která zní: „Teplou proudí z horkého místa na chladné.“

Na slovenskú nôtu

Slovenské amatérské divadlo přešlo před dvěma roky změnou, číže zrušením kategorizácie, ktorá určovala takzvanú vyspelosť súborov. Existovali tri druhy kategórií: A kategória - vyspelé divadelné súbory, B - kategória - pokročilé divadelné súbory, C kategória - začiatocnícke diva-

delné súbory. Tento systém prestal pružne fungovať - rezignoval na kvalitu inscenácií a tvorivosť súborov, nepreraďoval súbory z kategórie do kategórie (či z nižšej do vyššej alebo opačne).

Vznikla potreba zmeny systému ochotníckeho divadelného života na Slovensku, vyprovokovali ju samotní divadelníci, založili občianske združenie - Rada pre neprofesionálne divadlo, ktorá zastrešuje 70% amatérskych divadelných súborov na Slovensku. Iniciatívou Rady na I. konferencii neprofesionálneho divadla v Žiari nad Hronom v roku 1999 bola zrušená kategorizácia súborov a bol navrhnutý nový systém prehliadok a postupov na Scénickú žatvu - vrcholnú prehliadku amatérskych divadla na Slovensku.

V súčasnosti existuje 5 postupových národných prehliadok (detská dramatická tvorivosť, divadlo poézie, divadlo mladých - alternatívne divadlo, činoherné divadlo, divadlo debutujúcich režisérův). Do programu Scénickej žatvy sú zahrnutí aj víťazi rôznych festivalov, ktoré majú svoju veľkú tradíciu a ohraničenú tému (Palárikova Raková - festival pôvodnej slovenskej tvorby, Anička Jurkovičová - festival s témou ženy, Gorazdov Močenok - festival kresťanského divadla, Festival dospelých deťom) a víťazi národných festivalov (rusínske divadlo, Jókaiho dni - maďarské divadlo).

Národným prehliadkam predchádzajú krajské prehliadky (malé scénické žatvy), ktorých je v súčasnosti 8. Organizujú ich krajské úrady, spadajúce pod Ministerstvo vnútra. A tak nastáva problém financovania prehliadok, na ktoré nemá dosah Národné osvetové centrum (ktoré spadá pod Ministerstvo kultúry) ani Ministerstvo kultúry a tak závisia iba od ochoty krajských úradníkov. Čoraz častejšie sa stáva, že súbory si musia hradiť cestovné, ubytovacie, stravovacie náklady úplne sami. Vedie to k ochudobňovaniu divadelného života, výmeny skúseností medzi divadelníkmi, nadviazaním kontaktov a priateľstiev, lebo často sa stáva, že súbor, takto finančne oklieštený, iba príde na prehliadku, odohrá predstavenie a odíde. O to milšie sme prekvapení, že prideme sem do Čiech a vidíme plné hľadiská, plné divadelné kluby, diskutujúce fóra...

Veľkou škodou je, že nás rozdeľujú hranice a spôsobujú nemalé problémy, ktoré sme si mohli vyskúšať na vlastnej koži keď sme vybavovali rôzne colné a úradné formality, aby sme mohli preniesť zopár divadelných harabúrd, pre nás tak veľmi potrebných a pre colníkov tak veľmi nepochopiteľných. To nás však neodradilo, a preto sme sa dostatočne vybavili tekutou batériou, veď aj ten colník je len človek. Namiesto tekutej batérie sme vsadili na šarm hercov a herečiek. Tekutá batéria zostala pre nás a colnícu sme vybavili skôr ako sme očakávali. A tak, čuduj sa svete, o šiestej ráno sme sa vylodili na námestí v Třebíči, kde nás objavil pán Dejl. A odvtedy sme v dobrých rukách.

Sme veľmi spokojní s organizáciou festivalu a potajme si medzi sebou šepkáme: "ti Češi to zato vedia...". Za to vďaka! Váš festival dýcha človečinou. Ale postrehli sme aj jedno veľké negatívum tohto festivalu - počasie, ale žiaľ ešte aj to si musíme pripísať za vinu my Slováci. Nuž čo, keď sme prišli s inscenáciou "Ochladzuje sa".

DS Pôtoň-SPJ Levice

PREZIDENTOVY MEMOÁRY - II. časť

Do Třebíče jsem jel z Hronova v roce 1979 v autobuse se Stáňou Štěpánkovou, a tak jsem byl lapen do sítě trebičského amatérského divadla. Ve městě už pracovaly dva soubory, a tak mi Stáňa s Majkou Nejedlou (pracovnici tehdejšího SKP Třebíče) pomohly vytvořit skupinu středoškoláků - a z nich vznikla Mladá scéna. Ta měla raketový start, neboť hned s první inscenací pohádky *Byl jednou jeden drak* jsme se dostali až na národní přehlídku divadel pro děti, která tehdy probíhala v Ostravě-Porubě. Tehdejší patnáctileté sličné děvy jsou dnes kantorkami na mě škole.

V roce 1984 vznikla další skupina, tentokrát z žáků 6. třídy - Dramatický klub. Ten se rovněž zúčastňoval řady přehlídek po celé republice. Asi nejznámější inscenací Dramatického klubu byl *Aucassin a Nicolette*, poslední pak inscenace Shakespearova *Snu noci svatojanské*, kterou v roce 1992 hrály oba soubory společně. Potom většina členů souboru odešla z Třebíče na vysoké školy či rodit první, druhé či třetí potomky, či podnikat - a tak divadlo musí zatím spát. Začínám však pracovat na tom, aby se co nejdříve ze „zimního spánku“ probudilo.

Jaroslav Dejl letos oslavil svoje abrahamoviny, a to je jistě příležitost vhodná k bilancování a zároveň i příležitost popřát Jardovi štěstí, zdraví, spokojenost, pevné nervy, kvalifikované kantory, hodné děti (vlastní i školní) ... a aby tě, milý Jaroslave, Pán Bůh při zdravém rozumu zachováti ráčil.

Sobě pak přejeme, aby se to „divadelní jaro“ v Třebíči po „zimním spánku“ konečně dostavilo!

DIVADELNÍ TŘEBÍČ OČIMA -

-paní Zdenky Charvátové, Stockholm

Desátá - jubilejní Divadelní Třebíč, holka jako lusk, plná energie i skvělé pohody, s pozoruhodnou kontinuitou i novými objevy. Vždycky se tu najde něco nevšedního - někdy text, jindy herecký výkon nebo třeba výprava. „Stáři známi, kteří se dostali na Třebíč již po čtvrté či po páté a jejichž výkony sledujeme a léta jim fandíme, na druhé straně pak ti „noví“, mladí, až velmi mladí, kteří se do Thespisovy káry zapírali až nedávno. Ze nejmladší generace touží po společenství, po domluvě z očí do očí, po zábavě, kterou si dokáže vytvořit sama, to je snad největší plus i naděje. Nad každým novým talentem srdce poskočí. Kdy a kde je uvidíme příště? Vydrží? Uvidíme je za rok? Budeme si mít stále co říci, společně poznávat nové skutečnosti, vytvářet podmínky pro společenství, kde jeden druhého potřebuje, umí dávat i brát, doveče si i hrát a rozdávat radost. Ze trebičské přehlídky k tomu rok co rok přispívá, za to jí patří můj dík.

-porotce Františka Zborníka

O čem je pro mě letošní Divadelní Třebíč? Vlastně o třech věcech. Nejprve o inscenacích, které se pokusily pojmenovat dobu, v níž žijeme, o Odysseovi a o Cvkostory. Protože se o to pořád sám pokouším, a protože si myslím, že kumšt má člověku pomoci se v těchto věcech orientovat. Oba pokusy považuji za poctivé, možná Odyssea víc, neboť neutekl od obrazu současnosti. Potom je pro mě DT už latentně o Jardovi Dejlovi. Od doby, co jsme se rozešli ve Vodňanech, se letmo a křečce dotýkáme vlastně jen tady a každý rok cítím, že jsme si nestačili to důležité říct. Odolám pokušení udělat to teď tady veřejně, tohle je naše věc, a snad si najdeme příště čas na společného panáka (pokolikrát už si v to věřím)... Potřetí je pro mě DT doufáním, že příští rok tu nebudu v porotě, ale jako účastník se svou inscenací. To bych rád.

DNES

NEDĚLE 20. května 2001

10,00 hod. Velký sál Národního domu
DS Pôtoň Slovenské pohornské javisko
LEVICE

Karol Horváth

OCHLADZUJE SA

11,30 hod. Velký sál Národního domu
Slavnostní zakončení přehlídky s vyhlášením
výsledků a předáním ocenění

KD FORUM

Závěrečné setkání účastníků
národní přehlídky

Piš holoubku, piš - brzy zcepeníš!

Všimli jste si, že uplynulými festivalovými dny doslova prorůstalo téma zrychleného toku historie? Vzpomeňte: zahajovací průvod městem "Dějiny jsou divadlo", retro představení jako *Odysseus* a *Cvkostory*, noční hodiny U Šneka a U Rychlé rotý plné vzpomínání na předchozí přehlídky ... Tvůrci těchto kusů se jistě museli probírat nejen svou pamětí (oživovat i vytěsňené plochy), ale zajisté sáhli po memoárech a monografiích, po publikacích historiků. Ti zase museli vyhledat dobové dokumenty, noviny, letáčky, z p r a v o d a j e ... Kéž by badatelé měli v budoucnu dostatek materiálu o dalších a dalších desítkách trebičských setkání s Thálií.

Ale! Proč tak posmutněle? Já vím, má to být rozloučení, ale - jsme přeci na divadle!!! Takže virbl, prosím!

V jedinečné a rozhodně neopakovatelné show "Zpravodaj 10. národní přehlídky" aneb "Papírové zrcadlo muzického časotoku" účinkovali:

-sš- Stáňa Štěpánková - autorka erudovaných (vzdělaných, pozn. red.) přehledů Dnes uvidíte a také těch nejkřehčejších rozhovorů našeho plátku. (V civilu zaměstnanec MKS Třebíče; magistra divadelních věd.)

-kš- Jaroslav Kodeš - další ctihodný tiskový zpravodník přehlídky, jenž se sice těší pověsti serióznosti a střízlivého racia, ale který si také rád odskočí i do bulvárních rubrik. (V civilu rozhlasový režisér ČRo; ochotný ochotnický režisér souboru Rakovník.)

-rs- Radim Svoboda - vousáč s pátravým zrakem, připravený kdykoli na vás vytašit diktafon a - jako předchozí - rovněž nadšený příspěvatel mystifikací. Má také dar schopnosti propojit cokoli s čímkoli a uvést jednotlivá vydání do podoby nul a jedniček. (V civilu programátor a bývalý člen bývalého souboru Paraple z Prahy.)

-id- Igor Dostálek - (kdysi) rtuťovitý investigace čili "ščóra urěpaná", nedostudovaný teolog - odtud snad redaktor Věste ... nevěste. (V civilu akademický divadelník občas praktikující; rozhlasový moderátor a redaktor.)

R e ž i e : Mistr Čas - a Vy! Děkujeme.

-id-

Zpravodaj X. národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Třebíč 2001 • Vydává Městské kulturní středisko v Třebíči • Sazba FIBOX • Náklad 200 výtisků